

ТАРАСЪ БУЛБА

Повѣсть на Н. Гоголя.

I.

„Я се обърни, сине! Ама че си смѣшенъ! Какви сж тия калу-герски антерии на васъ? Че така ли сичките носжтъ въ академията?“

Съ такива думи посрѣшна стари Булба двамата си сина, които се бѣхж учили въ киевската бурса и дошле дома при башта си.

Синоветѣ му токо што слѣзохж отъ конетѣ. Това бѣхж два здрави юнака, гледахж оште кръвнишки, като семинаристи едва пуснати. Лицата имъ, корави и здрави, бѣхж покрити съ прѣвъ мѣхъ косми, непокѣтнатъ оште отъ бръсначъ. Тѣхъ ги смути такава срѣшта на башта имъ, та стоѣхж, като вкопани и гледахж въ земята.

„Стойте, стойте! дай да ви изгледамъ хубавѣ,“ казваше Булба и обръщаше ги: „какви сж дълги антерии на васъ! ама антерии! такива антерии не сж биле на свѣтътъ. Я нека припне нѣкой отъ васъ! да видж какъ ште да се съпне о политѣ и премѣтне на земята“

„Не смѣй се, тато, не смѣй се!“, каза най-послѣ по-старий отъ тѣхъ.

„Виждь ти, какъвъ е голѣмецъ! че зашто да се не смѣжъ?“

„За това; ти и башта да ми си, а бивамъ те Бога ми, ако земешъ да се смѣнешъ!“

„Ахъ, ти такъвъ-онакъвъ сине! какъ! башта си?“ рече Тарасъ-Булба и отстъпи нѣколко раскрача назадъ, зачуденъ.

„Ако ште би и башта. За обида никого нѣма да югледнж и да премлѣжъ.“

„А какъ мислишъ ти съ мене да се бнешъ? може гъ плѣсници?“

„Съ каквото тамъ и да е.“